

גיטין ב

אמר ליה רבינא לרב אשי רשמא חותם המטבע

מיחרץ חריץ התוכות והסביבות של צורתו, שהיא שוקעת, חורצין ודוחקין תוכות וסביבות של צורת הדינר עד שעומדת צורת הדינר בולטת כמו שהיתה. ואם חקק את הגט בחותם, וכתבו על גבי טס, לא הוי כתב דתוכות הוא.

או כנופי מכניף צורת החות' שהיא שוקעת, כשתוכותיה דוחקים את תוכות של דינר, ונכנס הזהב קצת בדוחק בתוך שקיעת הצורה ונמתח מתוך דוחקו ונכנס לתוך הצורה. והן ע"י מכת הקורנס, הצורה עצמה נמתחת לתוך הרושם, והרי כתבה בידים: ?ע
אמר ליה מיחרץ חריץ.

והא דקתני לגבי ציץ לא היה כתבו של ציץ שוקע אלא בולט כדינרי זהב – כדינרי זהב דבולט ולא כדינרי זהב דאילו התם מגואי מכה הרושם באותו צד שהצורה בולטת בו והכא מאבראי הציץ דוחק מאבראי והיא בולטת מגואי.

דיני "ונתן" – דמקום הגט צריך להיות שלה

בעי מיניה רבא מרב נחמן כתב לה גט על טס של זהב ואמר לה התקבלי גיטך והתקבלי כתובתך מהו"י
אמר ליה נתקבלה גיטה ונתקבלה כתובתה.

ומה דקתני בברייתא התקבלי גיטך והשאר לכתובתך נתקבלה גיטה והשאר לכתובתה, דמשמע דזקא דאיכא שאר, דמקום גט בעי למיתב לה מתנה גמורה, משום גירושין דכתבי ונתן - הוא הדין אע"ג דליכא שאר והא קמ"ל דאע"ג דאיכא שאר אי אמר לה לכתובתך אין אי לא לא. מאי טעמא אוירא דמגילתא הוא ובטל לגבי הגט ע
ת"ר הרי זה גיטך והנייר שלי אינה מגורשת דלא נתן לה כלום, דנמצאו

אותיות פורחות באויר.

על מנת שתחזירי לי את הנייר הרי זו מגורשת ותחזירי, דמתנה ע"מ להחזיר, שמה מתנה.

בעי רב פפא בין שיטה לשיטה שלי ובין תיבה לתיבה שלי - ומדובר דמעורה דלא"כ תיפוק ליה דפסול דספר אחד אמר רחמנא ע ולא שנים ושלשה ספרים - מאי: תיקו

גט כתוב על יד עבדו

בעי רמי בר חמא היו מוחזקים בעבד שהוא שלו וגט כתוב על ידו והרי הוא יוצא מתחת ידה מהו:
מי אמרינן אקנוי אקני לה או דלמא הוא מנפשיה עייל?

שאין הפסול כתב שיכול להזדייף, דלמא תנאה הוה בגיטא, ומחקתיה, והדר כתביה, דהכא מיירי בכתובת קעקע – גם במשנתיו שמבואר שמועיל גט על יד עבדו, בכתובת קעקע, או מיירי בעדי מסירה ורבי אלעזר היא.

תא שמע דאמר ריש לקיש הגודרות אין להן חזקה ע אדם שתפסן, אינו יכול לטעון לבעליהם מכרתם לי, דאיכא למימר מעצמן הלכו אצלו. מסקנה שאינה מגורשת.

בעי רמי בר חמא היו מוחזקין בטבלא שהיא שלה וגט כתוב עליה והרי היא יוצאה מתחת ידו מהו

מי אמרינן אקנוי אקניתא ליה או דלמא לא ידעה לאקנוי לא גמרה ומקנייה דבר שאין בלבה לתת מתנה גמורה, ולא גירשה אלא בשלה, ואנן בעינן ונתן.

ע תוספות ד"ה לא צריכא דמעורה. ר' יצחק בר מרדכי - אין צריך בגט שתהא כל אות ואת מוקפת גויל מארבע וחזתיה כדאמר הכא דמעורה ור"י אומר דאין מכאן ראייה - דמעורה היינו רגל ר' של שיטה עליונה בטי' של שיטה שתחתיה או ראש ל" בה' או בח' שלמעלה הימנה ומ"מ נראה לר"י דאין צריך - דדוקא בס"ת תפילין ומזוזות בעינן שיהו האותיות מוקפות גויל, משום דכתיב בהו וכתבתם כתיבה תמה, אבל בגט ליכא קפיא דספר דכתב בגט לספירת דברים הוא.

ע תוספות ד"ה ת"ש דאמר ריש לקיש הגודרות אין להם חזקה. פ"י לאלתר אלא עד ג' שנים יש להם חזקה כדאמרינן בחזקת הבתים (ב"ב דף לו.) וא"ת מתני' היא התם ועוד מאי קמ"ל ריש לקיש הרב ר' יהודה מקורב"ל אומר דריש לקיש אתא לאשמועינן אפי' בכה"ג דאיירי הכא שהגט כתוב על ידו או על קרן של פרה דאיכא הוכחה קצת דיהביה לאשה אפי' אין לה חזקה ולהכי מיייתי מר"ל - אבל זה דוחק. י"ל דמתני' לא שמעינן גודרות דה"א דוקא עבדים דבני דעת ועיילי מנפשייהו אבל גודרות אין דרכם לילך לבית איש נכרי ולהכי ה"א הכא שהגט כתוב על ידו ומוכח קצת שהוא של י"ש לה חזקה להכי מיייתי מגודרות דאין להם חזקה אע"פ שיש הוכחה דלא עיילי מנפשייהו כמו עבדים.

ניתן לקבל את סיכומי 'שקלא וטריא' השבועיים על הדף היומי במייל arielmarcus5518@gmail.com - נשמח לקבל הערות ותיקונים.

הוא גברא דעל לבי כנישתא שקל ספר תורה יהיב לה לדבייתהו ואמר לה הא גיטך אמר רב יוסף למאי ליחוש לה

- אי משום מי מילין שמא כתב לה גט מבחוץ ואינו ניכר - אין מי מילין על גבי מי מילין וכל גוילים של ס"ת שלהם עבודים בעפצים - זה החידוש קמ"ל.
- אי משום כריתות דאית בה - הא בעינא וכתב לה לשמה וליכא ע
- וכי תימא ליחוש דילמא אקדים ויהב ליה זוזא לספרא מעיקרא - הא בעינן שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה וליכא

כתבו שלא לשמה והעביר עליו קולמוס

אמר רב חסדא גט שכתבו שלא לשמה והעביר עליו קולמוס לשמה באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן:

דתניא הרי שהיה צריך לכתוב את השם ונתכוין לכתוב יהודה וטעה ולא הטיל בו דלת הרי השם כתוב אלא שהוא שלא לשמו.

רבי יהודה: מעביר עליו קולמוס ומקדשו וחכמים אומרים: אין השם מן המובחר

(דחיה) דילמא לא היא עד כאן לא קאמרי רבנן התם דבעינא זה אלי ואנוהו וליכא אבל הכא לא

אמר רב חסדא יכילנא למיפסלינהו לכולי גיטי דעלמא:

אמר לי רבא מאי טעמא?

- אי משום דכתיב וכתב והכא איהי קא כתבה ליה שנותנת שכר הסופר, משום תקנת עגונות - ודילמא אקנוי אקנוי ליה רבנן. והוי כמאן דיהיב ליה איהו, דהפקר ב"ד היה הפקר.

- אי משום דכתיב ונתן בר נתניה שיהא שוה פרוטה והכא לא יהיב לה מידי - דלמא נתנית גטי היא

תדע דשלחו מתם כתבו על איסורי הנאה כשר

גופא שלחו מתם כתבו על איסורי הנאה כשר

אמר רב אשי אף אנן נמי תנינא על העלה של זית שאינו שוה כלום.

דילמא שאני עלה של זית דחזי לאיצטרופי עם עלין הרבה, לשכוב עליהן או למאלל בהמה, ואע"ג דלא שוה פרוטה אבל איסורי הנאה לא.

נפק לוי דרשה משמיה משמיה דרבים כתבו על איסורי הנאה כשר, אפילו שרבי הוא שאמר, קלסוה אלמא הלכתא כותיה דטרך כולי האי דליקבלוה אלמא הלכתא כוותיה.

חק תוכות

תנו רבנן וכתב ולא חקק בטבלא בסכין - דחק תוכות של אותיות וצדיהן,

והאותיות בולטות, אינו כתב לפי שלא צייר את האותיות אלא חקק סביבותיהם והעץ נשאר כמו שהיה בדפוס האותיות מאיליה, וחקיקה לאו כתיבה היא.

מה דקתני עבד שיצא בכתב שעל גבי טבלא ופינקס יצא לחירות - מיירי בדחק יריכות של אותיות, דהיינו הן ממש שישקע הכתב זו היא כתיבה.

אבל לא בכתב שעל גבי כיפא כעין קובע של צמר ונותנת הנשים תחת צעיף קישוריהן ואנדוכתרי תכשית ורוקמין עליו צורות במחט. ואם רקמו עליהן אותיות הגט אינו כתב לפי שאינו כתוב קבוע אלא מוטל על הבגד וב' ראשיו תחובים

ומה דקתני לגבי ציץ לא היה כתבו שוקע אלא בולט כדינרי זהב - כדינרי זהב דבולט ולא כדינרי זהב, דאילו התם תוכות הכא יריכות שהיה דק כעין טס, וצר האותיות מעבר האחד, ודוחק ירכותיהן והן בולטות מעבר השני.

ע תוספות ד"ה אי משום כריתות. תימה דלענין מגילת סוטה משמע בפ"ק דעירובין (דף יג.) דמוחקין לה מן התורה אפי' למאן דבעי כתיבה לשמה דקאמר רב פפא התם וי"ל(1) דרב יוסף דשמעתין לא סבר לה כוותיה א"נ(2) סבר כאידך תנא דסבר אין מוחקין לה מן התורה, וכמתני' דבפ' כל הגט (לקמן דף כו.) דתנן הכותב טופסי גיטין צריך שיניח מקום האיש כו'. (3) ועוד נראה דאפי' מאן דמכשיר במגילת סוטה למחוק מן התורה אע"ג דבעי לשמה מודה לענין גט דפסול: במגילת סוטה סתמא כשר משום דסתמא שאין הכהן שעליו לכתוב מקפיד אבל גבי גט בעל סתמא לא ניחא ליה אע"ג דפרץ ממתני' דגט ארבי אחא בר אישיה דאיירי במגילת סוטה לענין שלא לשמה לא משמע ליה לחלק - אבל לגבי סתמא יש לחלק בין גט לסוטה [מהרש"א]

ע אע"פ שכבר אמרנו לעיל שהוא כדינרי זהב, רבינא מסתפק. [רבנו יונא] ברש"י משמע שהיה ס"ד.

ע תוספות ד"ה התקבלי גיטך והתקבלי כתובתך מהו. אע"ג דכתבו על איסורי הנאה כשר היינו משום דיהיב לה מיהא כל הגט אבל הכא לא יהיב לה אלא בתורת פרעון

ר"ן